

FILHARMONIA
10 GORZOWSKA
LAT

26 MARCA 2021
PIĄTEK, 19:00, SALA KONCERTOWA

**LUDWIG
WALECZNY**
KONCERT SYMFONICZNY ON-LINE

Photo by Barbara Kranczyńska

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Rafał Kłoczko / dyrygent

Herbert Piano Trio
Joanna Kreft / skrzypce
Dominik Płociński / wiolonczela
Radosław Kurek / fortepian

radio **zachód**

103.1 106.4m

Energia Ciepła S.A.

fot. Barbara Kramczyńska

RAFAŁ KŁOCZKO DYRYGENT

Dyrygent, kompozytor, kształcił w Gdańsku, Krakowie i Wiedniu, gdzie uczył się pod okiem m.in. R. Delekty, W. Michniewskiego, J. Przybylskiego, M. Guidariniego, J. Kaspzyka, C. Mettersa. Był laureatem prestiżowych programów Instytutu Muzyki i Tańca, jak *Dyrygent-rezydent* i *Kompozytor-rezydent*. Poprowadził już kilkaset koncertów kameralnych i symfonicznych, a także – również jako kierownik muzyczny – kilkanaście tytułów operowych, w tym dzieła takie jak *Il Trittico* Giacomo Pucciniego, *Così fan tutte* Wolfganga Amadeusza Mozarta, *Orfeo ed Euridice* Christoph'a Willibalda Gluka czy polską prapremierę *Franceski da Rimini* Sergieja Rachmaninowa. Regularnie współpracuje z Operą Królewską w Brukseli, Operą Śląską, Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie oraz Cappellą Gedanensis.

Szczególnym zainteresowaniem darzy operę, dlatego też swój doktorat poświęcił zapomnianemu dziełu Ludomira Różyckiego *Eros i Psyche*, do którego wykonania doprowadził w 2015 roku w Operze Bałtyckiej w Gdańsku, by dwa lata później przygotowywać to dzieło jako asystent dyrygenta w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie. Z Maestro Bassemem Akiki współpracował w Operze Królewskiej w Brukseli przy światowej premierze *Frankensteina* Marka Greya. W ostatnim kwartale 2018 roku poprowadził spektakle opery *Traviata* w Operze Śląskiej oraz operę *Orfeo & Majnun* Dicka van der Harsta w Operze w Valetcie (Malta).

Uhonorowany szeregiem stypendiów i nagród artystycznych, w tym również Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Za jedno z najważniejszych osiągnięć uznać należy fakt, iż jako pierwszy Polak pełnił funkcję asystenta dyrygenta w ramach festiwalu Salzburger Festspiele 2016, a w kwietniu 2017 roku rozpoczął staż dyrygencki w Operze Wiedeńskiej. Obecnie związany jest z Cappellą Gedanensis i Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie, gdzie poprowadził w październiku spektakle *Halki* Stanisława Moniuszki w reż. Mariusza Trelińskiego. Spektakl ten miał swoją premierę w Theater an der Wien w grudniu 2019 roku i spotkał się z uznaniem krytyków całego świata.

fol. Anita Płocińska

HERBERT PIANO TRIO

*Pan Cogito
zawiesza bez odpowiedzi
rozważania nad istotą muzyki*

*nie daje mu tylko spokoju
tryańska władza tej sztuki*

*impet z jakim się wdziera
do naszego wnętrza...*

Zbigniew Herbert

Powstałe jesienią 2013 roku Herbert Piano Trio jako patrona przyjęło postać wielkiego polskiego poety Zbigniewa Herberta. Debiut Trio miał miejsce w studiu koncertowym Polskiego Radia w Katowicach w 2014 roku i niedługo potem zespół rozpoczął współpracę z Fundacją im. Zbigniewa Herberta w Warszawie.

Trio tworzą **Bartłomiej Wezner** – fortepian, **Joanna Kreft** – skrzypce i **Dominik Płociński** – wiolonczela. Muzycy są absolwentami wybitnych profesorów i artystów: Ewy Pobłockiej, Marcina Baranowskiego i Andrzeja Bauera.

Trio prowadzi ożywioną działalność koncertową, występując m.in. w: Filharmonii im. Józefa Elsnera w Opolu (*Koncert potrójny op. 56* L. van Beethovena), Filharmonii im. Ignacego Jana Paderewskiego w Bydgoszczy, w Ośrodkach Chopinowskich w Szafarni oraz Żelazowej Woli, Studiu Polskiego Radia im. Władysława Szpilmana w Warszawie, Auli Nova w Poznaniu, Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy (na kopiach instrumentów historycznych), podczas Międzynarodowego Festiwalu im. Krystyny Jamroz w Busku-Zdroju. Muzycy koncerto-

wali również w Beethoven Haus w Bonn, Teatro Verdi w Trieście, Hochschule für Musik Franz Liszt w Weimarze, podczas Festiwalów Transvocale i PianOdra we Frankfurcie, The Mendelssohn Summer School w Hamburgu. W kwietniu 2016 roku Herbert Piano Trio zostało półfinalistą prestiżowego 7. International Joseph Joachim Wettbewerb w Weimarze.

Trio nagrywało m.in. dla Radio Suisse, Polskiego Radia Dwójka, Radia PiK. W 2018 roku, w ramach programu Zamówienia Kompozytorskie IMiT, zespół dokonał prawykonania napisanej dla niego kompozycji Szymona Godziemba-Trytka *Elegia na odejście atramentu, lampy, pióra* do wiersza Zbigniewa Herberta na zespół wokalny i trio fortepianowe. W 2020 roku zespół nagrał *Trio fortepianowe G-dur op. 40* Józefa Wieniawskiego w formie filmu dokumentalnego (z patronatem Polskiego Radia Dwójka i Towarzystwa Muzycznego im. Henryka Wieniawskiego). W 2021 roku ukaże się płyta *Music Stories* z kompozycjami Pawła Mykietyna, Hanny Kulenty, Ye Xiaogang, Kelly-Marie Murphy oraz Michała Dobrzyńskiego. W nagraniu kompozycji *2xH* na aktora, trio fortepianowe, perkusję i elektronikę Dobrzyńskiego wziął udział Zbigniew Zamachowski.

Zespół czerpie inspirację, uczestnicząc w kursach wielkich artystów, m.in. Gregora Sigla (Artemis Quartett), Jean Paul Trio, Niklasa Schmidta (Trio Fontenay), Clive'a Browna czy Marcina Sikorskiego.

Repertuar zespołu obejmuje utwory od klasycyzmu do muzyki współczesnej. Specjalne miejsce w empoli Herbert Piano Trio zajmuje interdyscyplinarny projekt łączący muzykę z recytacją wierszy Zbigniewa Herberta.

O UTWORACH

Twórczość Ludwiga van Beethovena to muzyczne studium geniuszu jednego z największych kompozytorów wszech czasów, bezkompromisowego rewolucjonisty wykraczającego poza ramy swojego czasu. Ale to również studium heroicznej walki człowieka zmagającego się z życiowym dramatem, dla którego muzyka stała się swoistym polem bitwy. To w niej ścierały się antagonistyczne żywioły – rozpacz i nadzieja, słabość i potęga, by ostatecznie nad tragicznym losem zatrujofowała życiowa siła. To poprzez swoją muzykę wreszcie ten introwertyczny i niedostępny dziwak, jak o nim mawiano, otworzył przed nami swoją piękną duszę z całą jej delikatnością i głębią.

Koncert na na skrzypce, wiolonczelę i fortepian C-dur op. 56 (1805) jest najbardziej znanym koncertem potrójnym w historii muzyki. Kompozytor zadedykował go swemu uczniowi i protektorowi, a przy tym wytrawnemu melomanowi – księciu Franzowi Josephowi Lobkowitzowi. Ta atrakcyjna i przystępna dla słuchacza kompozycja, z triem fortepianowym w roli głównej, daje pole do popisu wszystkim wykonawcom partii solowych. Skrzypce, wiolonczela i fortepian prezentują więc w kolejnych częściach zarówno swoje indywidualne solistyczne charaktery, jaki i wchodzą w interesujące dialogi – nie tylko z sobą, ale i z całą orkiestrą. W ten sposób Beethoven realizuje w *Koncertie potrójnym* Haydnowską oświeceniową ideę muzyki jako konwersacji. Duch najstarszego z trójcy Klasyków Wiedeńskich przyświeca również nastrojowi dzieła stworzonego w myśl zasady głoszącej, że muzyka ma przede wszystkim sprawiać przyjemność – tak słuchaczom, jak wykonawcom. W *Koncertie potrójnym* Beethoven wraca więc do klasycystycznych korzeni, choć w swoim dorobku ma już tak prekursorskie dzieła jak *III Symfonia „Eroica”* czy słynna *Sonata „Appassionata”*. Utwór ma postać tradycyjnego tryptyku z rozbudowaną częścią pierwszą, krótkim i romantycznym w charakterze ogniwem środkowym i żywiołowym finałem, w którym usłyszymy charakterystyczny rytm poloneza.

VII Symfonię A-dur (1812), ze względu na energizujący, witalistyczny rytm stanowiący podstawę i materiał formotwórczy utworu, próbowano wielokrotnie powiązać z konkretnym programem. Sam Wagner nazwał ją „apoteozą tańca”, inni widzieli w niej echa antycznych bachanali ku czci Dionizosa czy ducha Zaratustry oddającego się ziemskim uciechom; w roku 1991 Symfonia doczekała się nawet choreografii autorstwa Uwe Scholza. Sam kompozytor jednak był daleki od przypisywania *Siódmej* jakichkolwiek programowych idei. Utwór rozpoczyna długi, śpiewny prolog, który

PROGRAM

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827)

Koncert na skrzypce, wiolonczelę i fortepian
C-dur op. 56

35'

Allegro

Largo

Rondo alla Polacca

PRZERWA

15'

LUDWIG VAN BEETHOVEN

VII Symfonia A-dur op. 92

40'

Poco sostenuto - Vivace

Allegretto

Presto

Allegro con brio

dość niespodziewanie ustępuje miejsca żywiołowi muzyki opartej na pulsującym rytmie, wartkiej melodii i dynamicznych kontrastach. W II części muzyka spowalnia, a uroczysty quasi-żałobny marsz może nasuwać skojarzenia z pochodem antycznym. W części III kompozytor zaskakuje ponownie zabawnym, beztróskim scherzem, które następnie wartko zmierza do roztańczonego i ekstatycznego Finału *Symfonii*.